

НАШЕ

РІК ВИДАННЯ 3-й
Газета виходить
щотижня

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 13 (143)

Субота, 28 березня 1970 року

Ціна 2 коп.

НЕ ЗУПИНЯТИСЯ НА ДОСЯГНУТОМУ

Під звуки горна повільно розсуюється завеса сцени. Бюст Леніна, живі квіти, на оксамиті цифри 1870—1970. За столом члени республіканського штабу по проведенню ленінської естафети культури УТОГ.

Коротким вступним словом начальник республіканського штабу М. І. Неплюй повідомила, що республіканська ленінська естафета культури УТОГ завершила свій шлях. Починаючи з січня 1969 року, вона пройшла по всіх будинках культури, клубах і червоних кутках республіки. 17 березня Житомирський обласний відділ УТОГ передав її Київському Палацу культури на вічне збереження.

Із словом — відповіддю виступила голова Житомирського обласного відділу УТОГ М. Руденко. Вона розповіла про трудові успіхи обласної організації УТОГ, про велике трудове піднесення колективів підприємств, компактних груп, трудівників сільського господарства, яке викликане підготовкою до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Республіканська ленінська естафета культури Українського товариства глухих була своєрідним звитом творчих досягнень учбово-виробничих підприємств, будинків культури, клубів, бібліотек. У книгу «Українське товариство глухих — ленінському ювілею» записані кращі досягнення наших

культурних закладів і промислових підприємств. Це своєрідний рапорт Батьківщині про радісну, щасливу працю наших людей, це історія розвитку Товариства за останні десятиріччя його існування.

Зал Київського Палацу культури УТОГ здригається від дружніх оплесків, від звуків оркестру. Директор Київського Палацу культури С. Губкін приймає книгу «Українське товариство глухих — ленінському ювілею», символ естафети і передає її юнаку і дівчині.

— Велике довір'я виявлено нам, — говорить С. Губкін, — ленінська естафета культури нагадуватиме нам про необхідність постійно удосконалювати форми роботи з людьми, підносити на вищий рівень нашу соціалістичну культуру.

Греміть оркестр, через весь зал юнак і дівчина проносять ленінську естафету.

Слово надано голові Ворошиловградського обласного відділу УТОГ Т. Пилипів. Вона дякує республіканському штабу по проведенню естафети за надану допомогу обласній організації і вручає статуетку — невеличку копію пам'ятника Молодогвардійця, що встановлений у Ворошиловграді, а голова Київського обласного відділу УТОГ В. Марченко вручає республіканському штабу бюст В. І. Леніна.

Пройдуть роки і десятиліття. Сьогоднішні наші трудові досягнення, наші успіхи на всіх ділянках комуністичного будівництва будуть порівнюватись і оцінюватись молодим поколінням, нашою зміною. Тому тепер ми повинні якомога більше зробити, зробити краще, щоб праця наша була зміною нашою оцінена достойно. Проведена естафета культури дала новий, могутній розмах в роботі культурно-освітніх закладів і завдання полягає в тому, щоб цей розмах ширити, залучати до боротьби за нашу радянську культуру все нові й нові сили, не зупинятись на досягнутому.

ЗА МАСОВІСТЬ У СПОРТІ

Нещодавно відбувся II пленум Української спортивної федерації глухих. На його повісті денні стояли три питання:

1. Про стан спортивно-масової роботи в обласних спортивних федераціях глухих Запорізької та Херсонської областей.

2. Про підсумки організаційної роботи по створенню обласних спортивних федерацій.

3. Про практику участі команд глухих і окремих глухих спортсменів у змаганнях серед чуючих спортсменів та проведення товариських зустрічей на місцях.

По першому питанню доповідали голови обласних спортивних федерацій В. Дюков (Запоріжжя) та І. Алфімов (Херсон).

— За звітний період минулого року, — сказав В. Дюков, — підготовлено 36 розрядників. На республіканських змаганнях УТОГ наші футболісти зайняли п'яте місце, легкоатлети — четверте, баскетболісти — третє. Особливо віралий той факт, що наші два спортсмени входили до складу збірної команди Радянського Союзу, яка брала участь в XI Міжнародних спортивних іграх глухих в Белграді. Це — легкоатлет Васильєв та футболіст Солодун.

Далі доповідач зупиняється на виховній роботі з молоддю.

Після виступу В. Дюкова, про роботу Херсонської обласної спортивної федерації розповів І. Алфімов. Він сказав, що вживаються заходи щодо організації секцій городошників та груп здоров'я. В минулому році підготовлено 30 спортсменів-розрядників та 6 громадських інструкторів спорту.

Співдоповідачем по першому питанню виступив інструктор фізкультури Одеського Будинку культури О. Суханов. Він доклад-

но зупинився на питанні виробничої гімнастики.

Про підсумки організаційної роботи по створенню обласних спортивних федерацій доповідав відповідальний секретар Української спортивної федерації глухих Ю. Сливка.

— У відповідності з постановою Комітету по фізичній культурі та спорту при Раді Міністрів УРСР, — сказав він, — об'єднали УТОГ широко розгорнули роботу по організації обласних спортивних федерацій. Ряд об'єднань успішно справились із поставленим завданням. Та, на жаль, деякі несерйозно віднеслися до цієї важливої справи. Так, Ворошиловградський, Київський, Херсонський, Хмельницький та Чернівецький об'єднали провели цю роботу тільки в цьому році після третього нагадування.

Далі відповідальний секретар зупинився на тих позитивних наслідках, які принесло створення обласних спортивних федерацій.

По третьому питанню порядку денного інформацію зробив старший інструктор оргвідділу ЦП УТОГ І. Здоровило. Він розповів, що об'єднали провели значну роботу по залученню команд і окремих глухих спортсменів до участі в різних змаганнях серед чуючих. Це має велике значення для підвищення спортивно-технічної майстерності. Так, команди Житомирського Будинку культури взяли участь у п'ятій обласній літній спартакіаді з 9 видів спорту. За підсумками спартакіади спортсменам присуджено загальнокомандне перше місце. Цей же колектив нагороджений грамотою та перехідним кубком обкому профспілок працівників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств.

Колектив фізичної культури Іва-

но-Франківська за досягнуті успіхи в розвитку фізичної культури і спорту нагороджений грамотою Української ради ДСТ «Спартак». Активну участь у змаганнях серед чуючих брали також і окремі спортсмени, які домоглися непоганих результатів. Це Г. Гарбуза (Житомир), О. Петрівський (Хмельницький), О. Чоломбитко (Харків), С. Шпітлер (Чернівці) та інші.

— Потрібно відзначити, — продовжував доповідач, не всі об'єднали надавали серйозного значення цій важливій ділянці спортивної роботи. Окремо хочеться сказати, що керівники Черкаського Будинку культури на протязі року організували лише одну товариську зустріч.

По всіх обговорених питаннях пленум прийняв відповідні постанови.

Після закінчення роботи II пленуму Української спортивної федерації глухих президія федерації затвердила план спортивної роботи на другий квартал 1970 року.

Порадник і друг

Перекладачку Стрийського учбово-виробничого підприємства ви завжди знайдете в цеху серед глухих трудівників, чи у червоному куточку УВП, де вона перекладає виступи, бесіди, лекції. Любов Федорівна Добушак понад 15 років працює на підприємстві. Глухі трудівники йдуть до неї з своїми радощами, турботами. Бо знають — Любов Федорівна ніколи не відмовить.

Наш порадник і друг — так говорять про Л. Добушак трудівники.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

У К А З

ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР
ПРО ПРОВЕДЕННЯ ВИБОРІВ ДО ВЕРХОВНОЇ
РАДИ СРСР

У зв'язку із закінченням повноважень Верховної Ради СРСР сьомого скликання, на підставі статті 54 Конституції (Основного закону) СРСР, Президія Верховної Ради Союзу Радянських Соціалістичних Республік постановляє:

призначити вибори до Верховної Ради СРСР на неділю, 14 червня 1970 року.

ГОЛОВА ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР
М. ПІДГОРНИЙ.

СЕКРЕТАР ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР
М. ГЕОРГАДЗЕ.

МОСКВА, КРЕМЛЬ. 19 БЕРЕЗНЯ 1970 р.

П'ЯТИРІЧКУ — ДОСТРОКОВО!

НА ЧЕРЗІ — НОВИЙ РУБІЖ

До ленінського ювілею залишалося менше трьох тижнів. Натхненно трудяться в ці дні колектив нашого підприємства. 23 березня — на шість днів раніше строку — УВП завершило виконання квартального плану по випуску продукції.

За попередніми підрахунками до кінця березня трудівники підприємства додатково виготовлять трикотажного полотна і швейних виробів на суму понад 30 тисяч карбованців.

Виробничі успіхи колективу зумовлені високим трудовим піднесенням, що панує в цехах та на дільницях підприємства. Це яскраво підтверджує такий факт. Починаючи з 1967 року, на УВП немає жодної робітничої, яка б не виконувала своїх норм виробітку. В середньому цей показник становить нині по підприємству 110—118 процентів.

Темпи передуючої соціалістичного змагання з кожним днем зростають. Трудівники невеличкі поліпшують результати своєї роботи, підвищують продуктивність праці, поліпшують якість трикотажних виробів.

Чудовий приклад добросовісного ставлення до роботи показують удальники комуністичної праці — гордість нашого підприємства. Більшість з них вже трудяться сьогодні в рахунок другого та третього кварталів 1971 року. Це в'язальниця Липа Борецька, фарбувальниця Ксенія Дацькова та Олександр Пруський, ворсувальник Петро Оцупок, закрійниці Галина Гич, Євгенія Матвійчук та інші.

З випередженням часу — в рахунок II кварталу 1971 року — трудяться також колектив закрійної дільниці, яку очолює майстер І. А. Горбатий.

А в цілому колектив підприємства вже видає продукцію в рахунок жовтня цього року.

Високих виробничих успіхів до-

магаються в соціалістичному змаганні всі дільниці та цехи. Так, довгий час, перехідний Червоний прапор підприємства утримували трудівники швейного цеху, а за IV квартал минулого року його присуджено мотально-в'язальному цехові. Тепер цей колектив, що його очолює майстер Х. Т. Вайзман, докладає всіх зусиль, щоб утримати першість.

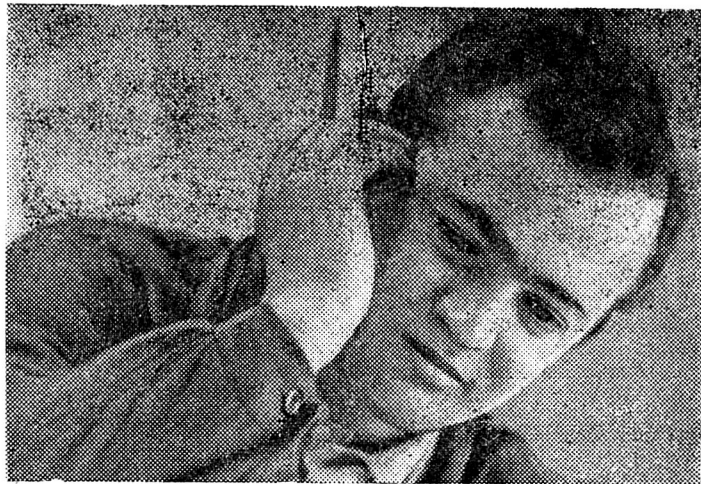
За два з половиною місяці робітники мотально-в'язального цеху домоглися хороших виробничих успіхів. Вони поліпшили якість трикотажного полотна завдяки зменшенню процента вирізок дефектних місць і зекономили близько 170 кілограмів пряжі. Перед у ювілейному змаганні тут ведуть в'язальники Галина Буткевич, Валентина Швець, Микола Князюк та інші.

Ударно трудяться також і швейники. Зразки самовідданої праці показують у ці дні швеї Марія Червінська, Ніна Свящик, Галина Слободянюк, Євгенія Тимчик, Надія Мультан та ще багато інших. Свої змінні завдання вони систематично виконують на 120 процентів.

На початку літа минулого року закрійники УВП за прикладом московської ткалі Марії Іваннкової розгорнули змагання за ощадливе витрачання тканини. На сьогоднішній день вони вже зекономили 3 тисячі 500 кілограмів трикотажного полотна. Це забезпечить дводенну роботу швейного цеху і дасть можливість додатково виготовити 15 тисяч одиниць трикотажних виробів.

Достроково виконавши виробничий план першого кварталу, трудівники підприємства намітили новий рубіж. Сьогодні вони борються за те, щоб план чотирьох місяців завершити до 22 квітня. Це буде нашим трудовим подарунком ленінському ювілею.

Г. СГІБНЄВ.
Директор Вінницького УВП.

Замислився Яків Іванович Щетинін, завтра новий день, нові турботи у колективу мотально-в'язальної дільниці, яку він очолює на Чернівецькому УВП.

ПРИ ВИСОКІЙ АКТИВНОСТІ М А С

Організовано проходить звітно-виборна кампанія в первинних організаціях Вінницького обласного відділу УТОГ.

На території Жмеринського міжрайвідділу 16 первинних організацій. На сьогоднішній день у восьми з них уже відбулися перестрої. Члени Товариства, що виступили в обговоренні доповідей, розповіли про виконання взятих зобов'язань на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, а також внесли конкретні пропозиції для поліпшення роботи первинних організацій.

Перед учасниками зборів виступають культурні клуби глухих. Так, учасники художньої самодіяльності Жмеринського клубу вже дали концерти в Браїлові, Станіславчику, Носківцях та інших селах району.

Активно і по-діловому проходить звітно-виборна кампанія в Могилів-Подільському та інших міжрайвідділах. Разом з працівниками Товариства в проведенні зборів беруть участь і представники відділів соціального забезпечення.

Звітно-виборну кампанію ми використовуємо для підвищення рівня масово-політичної роботи з глухими, залучення їх до Товариства. Велику увагу приділяємо ознайомленню глухих із завданнями Товариства в світлі підготовки до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

М. НИРОВ.
Інструктор Вінницького обласного відділу УТОГ.

ОБИРАЮТЬ КРАЩИХ

У Волинській області 43 первинних організацій УТОГ. В більшості з них вже відбулися звітно-виборні збори, на яких трудящі глухі обговорили поставлені перед організаціями завдання, розповіли про свою працю в колгоспах і радгоспах, в цехах підприємств.

Кращих активістів члени УТОГ обирають своїми вожаками. Так, в селі Любязь Любешівського району вдруге обрано головою первинної організації Іванисика Андрія Марковича, колишнього партизана з'єднання двічі Героя Радянського Союзу О. Ф. Федорова. В цьому селі він завідує червоним кутком глухих на громадських засадах.

М. ГЛОДІН.
М. Луцьк.

Назавжди в серці

Видатний російський письменник Л. М. Толстой писав: «Якщо вчитель поєднує в собі любов до справи з любов'ю до учнів, він досконалий вчитель». Великий зміст цих слів зрозумілий кожному. Тут, мабуть, як ні в якій іншій професії, потрібно любити не лише саму справу. Юна душа — матеріал податливий, і вчителю потрібно бути майстерним скульптором, щоб виліпити з неї громадянина, бути добрим, далекоглядним сіячем, щоб проросло в людській душі те розумне, добре, вічне.

Як це добре, коли людина через рік-два, може, десять років, згадає своїх наставників — тих, хто відкривав перед нею такий цікавий і такий таємничий світ.

«Минуло чотири роки з того часу, коли ми, учні 12-го класу Івано-Франківської вечірньої школи робітничої молоді № 5 прощалися з рідною школою, з вчителями, — говорить Галина Дудя. — Тепер ми працюємо на УВП. В

щоденній виробничій діяльності знадобилися здобуті знання. Працювати легко, бо вчителі навчили нас жити з віддачею всіх сил, виплекали любов до праці».

Рідною я називаю школу педагога, — діляться своїми думками учениця Марія Попко. — Вона стала моєю другою домівкою. Хороші, чуйні люди вчать нас. Вчителям ми довіряємо найпотаємніше, завжди відчуваємо цю підтримку, допомогу старших товаришів — педагогів.

В наш час, — говорить Леонід Мельник, — тільки освіта допомагає оволодіти складними процесами праці.

Бути справжнім педагогом не легко. Та в тому й краса професії вчителя, що, незважаючи на труднощі, він чесно робить свою благородну справу.

Пропливають роки... І з'являється лист — «Дорогий мій, вчителю!» І заплаче старенька вчителька, читаючи прості й широкі слова подяки.
Г. ДАШЕВСЬКА.

КРАСА ПРОФЕСІЇ! Справді, людина її обирає раз на все життя і часто з нею не розлучається ніколи. Комсомольці Ярославі Мальчів полюбилися праця ткалі, і ось уже четвертий рік вона працює на Львівському УВП-2. Виробниче завдання виконує на 115—120 процентів.
Фото М. МАКСИМОВИЧА.

Грані таланту

ВОЛОДИМИР вже й не пам'ятає точно, коли саме зародилася в нього любов до театру, до мистецтва. Може, ще тоді, коли босонігим хлоп'ям бігав з такими ж, як і сам, сільськими хлопчачками до клубу подивитися кінокартину чи спектакль. І, якщо не пускали його, довго простоював під дверима, щоб бодай краєчком ока поглянути на сцену, на екран. Бувало й таке, пролазив через квартиру до зали, забивався в найпотаємніший куточок і, затамувавши подих, спостерігав звідти кризу шпарину за сценою. Вона поставала перед ним реальним життям. От якби собі спробувати... І від тієї думки спирало подих.

Потім пам'ятає, як вже у Львові, після закінчення школи-інтернату, коли почав працювати майстром на вагоноремонтному заводі, вперше переступив поріг будинку культури. Готували в той час драмгуртківці постановку п'єси Т. Шевченка «Назар Стодоля». Хоча участі в ній і не брав, а приходив сюди щовечора і, примостившись у першому ряду, жадібно ловив очима кожен жест самодіяльних акторів. Коли щось в них не так виходило, хвилювався ніби за себе. Йому здавалося, що він зіграв би краще. Кожну роль знав майже напам'ять, намагався відтворити їх по черзі перед дзеркалом, коли в кімнаті гуртожитку не було нікого. Раз таки не стримався і попросив зарахувати його до драмколективу. Невдовзі доручили йому роль поводира сліпого музиканта у цій же таки п'єсі «Назар Стодоля».

— Дуже хвилювався, — пригадує Володимир Курилас — і, можливо тому свою першу роль виконав погано, не так, як вимагав того режисер. Не в меншій мірі був незадоволений і я собою. Головне те, що не передав характеру свого героя.

Важко переживав Володимир свою першу невдачу. Після того ще багато разів повторював роль, шліфував до найменших подробиць кожен рух до тих пір, поки на сцені не забував себе, не відчував ваги власного тіла, а повністю зроставався з роллю, жив повнокровним життям свого героя. Вже тоді Володимир зрозумів, що успіх сам по собі не приходить, він є наслідком копії, щоденної праці. І дуже радів, коли бачив збудженість глядачів після спектаклю, в якому брав участь.

За 16 років перебування в драматичному гуртку при Львівському Будинку культури, що нині виріс до Народного театру, Володимир Курилас виконав близько 50 різних ролей. І кожна з них залишила в серці глядачів незгасимий слід.

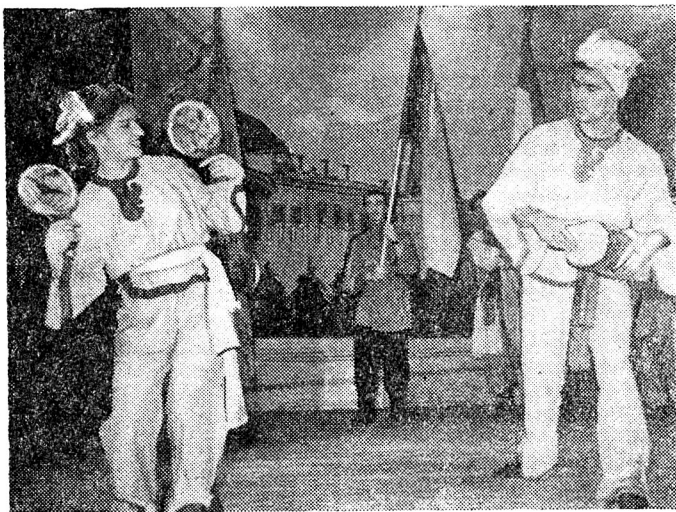
...Стефан лише один глухий на лісорозробках. Тому почуває себе повністю ізольованим від людей. А ще щоденна, виснажлива праця на панів, що всіляко намагаються принизити людину, вважають її за бидло. Стефан змушений переносити панську наругу, бо боїться втратити роботу, без якої не можна навіть існувати. Обмотавшись мотузкою тягне колоду. Кожен крок — страшна фізична мука. До посиніння напружилися жили, солоний піт заливає очі, позаду підганяє нагайкою наглядач. Невмозі далі йти, Стефан зупиняється, падає на землю. Наглядач б'є його. В цей час важка колода скочується і придушує Стефана. Заюшеного кров'ю, із жовтим, мов віск обличчям, витягують його лісоруби з-

товану листівку. Жебрак не викидає її. Він вибирає папір з капелюха і ховає до кишені.

Ось так поступово, крок за кроком, жест за жестом Володимир Курилас розкриває перед нами образ підневільної людини на Галічині за часів панської Польщі у аматорському фільмі «Роки життя», створеному кілька років тому Львівською самодіяльною кіностудією «Каменярь».

НАРИС

— У цьому фільмі, — розповідає керівник кіностудії Мирослав Максимович, — Володимир посправжньому розкрив себе як актор, людина, що має неабиякий хист до сценічного мистецтва. Вже на сцені, чи при зйомці в кіно він завжди знаходить себе, здається, в найскрутнішу хвилину. Ось хоча б цей невеличкий епізод, коли пан кидає йому в капелюх пошматовану листівку. Куди подіти її, щоб капелюх одягти? І Во-

під колоди. Він втратив свідомість. Коли Стефан прийшов до пам'яті, насамперед кидається прохати наглядача, щоб той не прогав його з роботи. Але наглядач презирливо відштовхує Стефана. Стефан падає, важко ридючи і глибоко загрибає в нестямі пальцями землю.

Покалічений, виснажений надлюдською працею, Стефан стає жебраком. По-різному реагують на нього люди. Одні подають милостиню, інші — плюють в його бік, проводять презирливим поглядом. Один з панів замість грошей кидає в його капелюх пошма-

лодимир знаходить вихід. Листівку ховає до кишені. Не викидає, а саме ховає. Ця незначна, на перший погляд, деталь сама говорить за себе.

Я бачив, як хвилювався Володимир, коли разом з сином вже, як глядач, дивився новий фільм «Шляхами Ленінської «Іскри», де він відтворює одну з головних ролей — агента розповсюдження «Іскри». І, скажу відверто, спочатку навіть засумнівався, такими вже несхожими були між собою герой і його виконавець. Треба сказати, що майстерність перетворення — одна з основних гра-

ОЩАДЛИВІСТЬ — РИСА КОМУНІСТИЧНА

В перші роки становлення Радянської влади В. І. Ленін писав: «Комунізм починається там, де з'являється самовіддана, пермагаюча тяжку працю, турбота **РЯДОВИХ РОБІТНИКІВ** про збільшення продуктивності праці, про охорону **КОЖНОГО ПУДА ХЛІБА, ВУГІЛЛЯ, ЗАЛІЗА** та інших продуктів, які дістаються не тим, хто працює особисто, і не їх «ближнім, а далеким», тобто всьому суспільству в цілому, десяткам і сотням мільйонів людей...» (Тв., т. 29, стор. 380).

Ленінський заклик «Бути ощадливим!» не втратив свого значення й досі, коли наша країна стала значно багатшою. Тому що розумне використання кожного грама сировини, кожної кіловат-години електроенергії, кожної державної копійки, кожної хвилини робочого часу, економія кожної частки процента, — це піклування про зміцнення економічної могутності нашої Батьківщини та підвищення добробуту народу.

Якщо по країні зекономити лише 1 процент вугілля, то це значить без капітальних затрат дати додатково народному господарству шість мільйонів тонн палива.

При зниженні втрат металу в стружку на 1 процент у загальносоюзному масштабі можна додатково одержати 13 тисяч зернозбиральних комбайнів або 8 тисяч тракторів.

Підвищення продуктивності праці у промисловості СРСР всього на 1 процент дає такий же приріст обсягу виробництва, як і збільшення чисельності працюючих на 300 тисяч чоловік.

Один процент економії елект-

рики вносить в копилку нашої держави 6,5 мільйона кіловат-годин електроенергії. Для порівняння скажемо, що у 1928 році всі електростанції країни виробляли 5 мільйонів кіловат-годин.

Кожен процент зниження матеріальних затрат у промисловості підвищує національний дохід країни приблизно на 2 мільярди карбованців.

Якщо непродуктивні втрати робочого часу в промисловості скоротити хоча б наполовину, то без введення нових виробничих потужностей можна було б додатково одержати продукції на 15 мільярдів карбованців за рік.

НЕСПОКІЙ

Над Ясківцями, що на Хмельниччині, займається ранок. Народжується новий трудовий день. Петро Володимирович Войтюк простує дорогою, що веде до колгоспної майстерні. Зима для нього, колгоспного коваля, відповідальний період. Треба успішно скласти серйозний екзамен — своєчасно і доброякісно підготувати колгоспну техніку до весняно-польових робіт. З ранку до пізнього вечора напружено кипить робота в колгоспній майстерні.

Коли село після трудового дня стихає, ще довго світається вікна в оселі Петра Войтюка. Колгоспний коваль засиджується над кресленням, читає, знайомиться з новинками технічної літератури. То народжується в роздумях щось нове. Проходять односельчани повз будинок, дивляться на освітлені вікна і думають, що незабаром ідеї коваля обов'язково втіляться в життя і полегшать людську працю.

Так було часто. Наприклад, минулої весни. Із запізненням прийшла вона. Сонце пригріло раптово, земля скинула сніговий кожух і кожен час став дорогим. Треба було, щоб кожен механізм працював з повною віддачею, щоб у найкоротші строки закінчити сівбу. І тоді Войтюк опанував суміжними спеціальностями. Зокрема, токаря, шліфувальника.

Як втілити в життя той задум, що виношував роками? Мова йшла про реставрацію спрацьованих деталей. А невдовзі доповідав про свій план технічній раді майстерні. Була створена спеціальна дільниця по реставрації дефіцитних запчастин. Вдруге народжувались котки, ободи направляючих коліс, головки блоків, внутрішні балансири та інші деталі. Продовжувалось життя машин, до мінімуму скоротились простой на ремонті. Пропозиція колгоспного коваля за підраху-

Дехто не любить цифр. Нудна, мовляв, річ. Але в матеріально-технічному постачанні без цифр не обійтись.

Підсумовано реалізацію фондів на сировину, матеріали та устаткування за минулий рік. Підприємствами та установами системи УТОГ одержано мільйони метрів тканин, десятки тисяч кубометрів лісоматеріалів, тисячі тонн чорних та кольорових металів, пряжі, сотні одиниць технологічного та будівельного устаткування тощо. Ці успіхи в матеріально-технічному постачанні значною мірою обумовили виконання і перевиконання виробничих планів та інших завдань. Але було б просто прикрою помилкою за цими великими успіхами не бачити недовиконання плану матеріально-технічного постачання окремими установами та підприємствами. На них ми зупинимось більш докладно. Наведемо тільки деякі.

Винуватців, тих, хто своєю недбалістю сприяли утворенню тих цифр, здивують, очевидно, їх не маленькі розміри. Адже у одного підприємства або установи недовиконання завдань по реалізації фондів здаються не такими вже й великими. Але якщо взяти в загальному, то цифри ці надто збільшуються.

Для прикладу проаналізуємо наші втрати від неповної реалізації фондів на пиломатеріали. Ці матеріали, що є основною сировиною деревообробних підприємств реалізовано на 86,7 процента, на Ровенському УВП тільки — 41, Єнаківському — 59 процентів.

Виникає питання, як змогли ці підприємства виконати виробничі плани? Відомо, що Ровенське УВП отримало додатково 300 кубометрів пиломатеріалів та одержало від Бродівського УВП 80 кубометрів. І вийшло, що допомігши цьому УВП, мимоволі створили йому умови для недбалого став-

ками дала економічний ефект майже в тисячу карбованців.

Так, багато корисних справ на рахунок Петра Володимировича за ті 24 роки, які він віддав рідному колгоспові. Ударник комуністичної праці, член групи народного контролю Петро Володимирович заслужив любов і повагу односельчан, його портрет за-несено на районі Дошку пошани.

Й. КЛЕЙМАН.

відає директор промкомбінату, — високо несе прапор соціалістичного змагання на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. За відмінні показники в роботі його ім'я занесено на Дошку пошани району. На початку року глухому трудівникові присвоїли почесне звання — «Відмінник соціалістичного змагання УРСР».

— Нагорода зобов'язує, — говорить майстер. — Рік зараз особливий, ювілейний. Всі працюють з повним навантаженням, з прагненням зробити більше і краще. Тому я прийняв нагороду, як аванс за майбутні трудові звершення.

Н. АКСЮК.

РЕАЛІЗАЦІЯ ФОНДІВ? ЦЕ — ВАЖЛИВО

лення до реалізації основного фонду на пиломатеріали.

З наведеного прикладу видно, що засоби, вжиті для забезпечення виробничої програми — випадкові та небезпечні, оскільки розраховувати на них, значить весь час ризикувати можливістю зриву виробничої діяльності. Такі підприємства можуть залишитись без перехідних запасів на початок наступного року, що дуже небезпечно, бо матеріали ніколи не прибувають з першого дня, а план треба виконувати. Фонди, втрачені даним підприємством, втрачаються всією системою. А це — неприпустимо, тому що їх можна було б використати для інших підприємств, або установ. Тому за підсумками четвертого кварталу минулого року премію в розмірі від 10 до 50 процентів було зменшено директорам та їхнім помічникам по матеріально-технічному постачанню десятих УВП.

Не реалізували матеріальних фондів і два обласні відділи — Закарпатський та Чернігівський. Через них втрачено значну кількість матеріалів. До речі, обсяг постачання обласним відділам для потреб задоволення культустанов набув тепер досить великих розмірів. Їм виділяються значні матеріальні фонди, і це, в свою чергу, підвищує їх відповідальність за реалізацію цих фондів. Між тим, про голів зазначених обвідів М. Раціна та Л. Пінчук вже не раз говорили як про недбайливих господарів. Проте, вони до цього часу не зробили для себе відповідних висновків. До сказаного треба додати, що до них останнім часом приєдналися директор Миколаївського УВП М. Гурин та помічник директора по матеріально-технічному постачанню

Д. Панчевський. Це підприємство повністю забезпечене відповідними фондами на матеріали, план реалізації готової продукції виконано в лютому лише на 7 процентів.

Причому треба усвідомити, що це стосується не тільки фондів на основні матеріали та технологічне устаткування, а й не в меншій мірі до фондів на допоміжні матеріали, що виділяються на ремонтно-експлуатаційні потреби та устаткування будівельного і побутового призначення.

Питання про стан реалізації матеріальних фондів було б висвітлено не повністю, якби не спинитись хоча б у загальних рисах на їх звітності. Адже ж не може бути порядку в реалізації матеріальних фондів, якщо веде-ться вона безпланово, без суворого обліку, коли, наприклад, звіти про реалізацію фондів за IV квартал минулого року вчасно надіслали лише 24 УВП та 11 об-відділів УТОГ. Само собою зрозуміло, що на решті УВП і обл-відділах належний порядок обліку матеріальних фондів відсутній. А скільки ще плутанини і неточностей в звітах про реалізацію матеріальних фондів? Тому президія ЦП УТОГ запровадила новий порядок. З першого кварталу поточного року заведено, що всі пропущені у звітах матеріали або устаткування вважатимуться як не реалізовані. Нереалізованими також без поважних причин будуть вважатись і ті матеріали або устаткування, що показані у звітах як нереалізовані без відповідних пояснень, або якщо ці пояснення не обгрунтовані як слід.

А. ІДЕЛЬС.
Начальник відділу постачання і збуту ЦП УТОГ.

СЛІДАМИ ВИСТУПІВ «НАШОГО ЖИТТЯ»

„ЛОЖКА ДЬОГТЮ“

Фейлетон під такою назвою був надрукований в газеті «Наше життя» від 7 лютого цього року. В ньому йшлося про те, що співробітники Житомирського обласного відділу УТОГ разом з працівниками будинку культури влаштували ювілей директора цього культзакладу О. Тверської. Один із учасників ювілею електрик Г. Вавілов вчинив бійку, в якій поранив глухого В. Білякова.

Секретар партійного бюро Житомирського учбово-виробничого підприємства тов. Панфілов повідомив редакцію, що фейлетон обговорювався на засіданні партійного бюро. Факти, наведені в фейлетоні, дійсно мали місце. Комуністів В. Руденко та О. Тверську суворо попереджено, проведено роз'яснювальну роботу серед комуністів УВП, посилено кон-

троль за роботою будинку культури.

Надіслала до редакції відповідь і витяг з протоколу голова президії Житомирського облвідділу УТОГ М. Руденко. Фейлетон «Ложка дьогтю» обговорювався також на засіданні президії облвідділу. Факти підтвердились. Президія постановила вказати М. Руденку і директору будинку культури О. Тверській на недопустимість організації ювілеїв в адміністративних приміщеннях. Заборонити М. Руденку і О. Тверській здавати надалі в аренду приміщення будинку культури і спортзалу для проведення різних, не передбачених планом, заходів.

Негідна поведінка електрика будинку культури Г. Вавілова обговорюватиметься на прашпільних зборах.

НАГОРОДА ЗОБОВ'ЯЗУЄ

У деревообробному цеху Котелевського промкомбінату стоїть пухлий аромат соснових стружок, моли — запах лісу. Невисокий, русий чоловік середнього віку неквапливо, але спритно підганяє клепку до клепки, набиває обручі. Професія бондаря старовинна і почесна. Подивившись, ніби все так просто. Візьміть в руки молоток, спробуйте. І ви переконаєтесь, що простота ця — наслідок майстерності.

Ось уже 25 років бондарює Микола Макарович Минець. П'ятнадцятирічним юнаком прийшов він на промкомбінат. Діжки з-під його рук виходять дзвінки, міцні та красиві. Та й якість лише високого гатунку. Недарма ж Миколі Макаровичу, одному з перших на підприємстві, присвоїли високе звання ударника комуністичної праці. Заслуживши трудівник навчає своєї цікавої професії молодь. Часто в його будинку вечорами збираються глухі трудівники, їм М. Минець читає газети, перека-

зує книжки.

— Микола Макарович, — розпо-

Юридика консультація

Запитання: Який порядок виплати робітникам і службовцям винагороди по підсумках роботи за рік?

Відповідь: На підприємстві, а х, які перейшли на нову систему планування і економічного стимулювання, робітникам, керівним та інженерно-технічним працівникам виплачується винагорода за підсумками роботи за рік з фонду матеріального заохочення.

Умови і порядок виплати винагороди єдиним законодавчим актом не регулюються, а встановлюються спеціальними положеннями, розробленими на кожному підприємстві адміністрацією за погодженням з фінансовою службою підприємства. Розмір винагороди залежить від одержуваної особою зарплати і безперервного стажу роботи на даному підприємстві. Винагорода видається при умові виконання підприємством планових завдань по реалізації вироблюваної продукції (прибутку) і рентабельності виробництва.

Виплата залежить від особистого вкладу працівника в загальнонаціональні результати роботи підприємства, а також від його виробничої і трудової дисципліни. Особи, які зробили прогалини або допустили порушення виробничої і трудової дисципліни, можуть бути позбавлені винагороди повністю або частково.

Запитання: Які премії включаються в зарплату для обчислення державних пенсій?

Відповідь: При обчисленні середнього зарплату для пенсії враховуються всі види грошових премій, передбачені діючими системами оплати праці. Включення цих премій у середній зарплаток не залежить від джерела фінансування, з якого виплачується премія, від режиму виплати (щомісяця, щокварталу, щороку, по певних етапах роботи, після закінчення роботи і т. д., а також від займаної посади).

На підприємствах, що перейшли на нову систему планування і

економічного стимулювання, в зарплаток для обчислення пенсій включаються одноразові заохочення, виплачувані особам, які відзначалися при виконанні особливих виробничих завдань, винагорода за підсумками роботи за рік, а також премії переможцям у внутрізаводському змаганні.

У середній зарплаток не включаються премії, що не входять в систему оплати праці, тобто ті, на які не нараховуються страхові внески. Наприклад, премії, виплачувані за підсумками соцзмагання з централізованих джерел, за сприяння впровадженню винаходів і раціоналізаторських пропозицій, за створення і впровадження нової техніки та інші.

Запитання: Скільки робітник повинен платити щомісячно за проживання у гуртожитку УВП?

Відповідь: Квартирна плата за проживання в гуртожитку береться від місячної зарплатної плати згідно з постановою президії ЦП УТОГ № 346/471 від 22 грудня

1965 року При зарплаті до 50 крб. — 2 крб. квартплата від 50 до 60 крб. — 2-50 крб. від 70 до 100 крб. — 3-00 крб. від 100 до 120 крб. — 4-00 крб. вище 120 крб. — 5 крб.

Запитання: Робітник працював один тиждень, а три тижні хворів, мав лікарняний листок. Як вираховується у такому разі прибутковий податок?

Відповідь: Виплата по лікарняним листкам додається до зарплатної плати і обкладається прибутковим податком.

Приклад: 50 крб. по лікарняному листку і 50 крб. зарплатна плата. Разом складають 100 карбованців і прибутковий податок обчислюється із цієї суми.

Запитання: Зарплата складає 50 карбованців і 50 карбованців по лікарняному листку. З якої суми платяться внески у профспілку?

Відповідь: Членські внески у профспілку платяться тільки із зарплатної плати, а з сум, одержаних по лікарняному листку, членські внески у профспілку не беруться

«Поговоримо по суті»

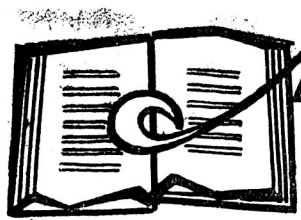
Критична кореспонденція під таким заголовком була надрукована в газеті від 21 лютого. В ній, зокрема, йшлося про незадовільну культмасову роботу в Хмельницькому Будинку культури.

Як повідомив редакцію голова правління Хмельницького міжрайвідділу УТОГ Й. Клейман, дана кореспонденція обговорювала ся на розширеному засіданні правління. Критика визнана вірною.

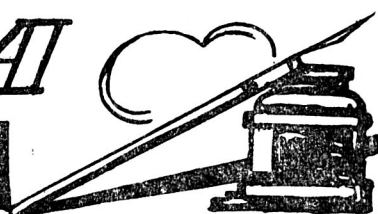
Намічені заходи по усуненню вказаних недоліків.

НАШЕ ЖИТТЯ 3

28 березня 1970 р.

ПІПІЄРАПШУРНІА СТОРАЙНКА

В СІХ ЧАРУЄ її краса. Ні в кого нема такого кучерявого руського волосся, таких рівних брів, голубих очей, кірпатенького носа, вишневих губ та рум'яних щічок з ямочками. Але, наділяючи дівчину красою, природа виявилась жорстокою до неї. Вона не дала Зої слуху. Коли не чуєш, то треба добре бачити. Але в неї зір поганий. Важко було дівчині вчитись в школі. Але читати, писати, рахувати швидко навчилась, успішно закінчила вісім класів. Опанувала тонкощами швейної справи. А коли через поганий зір, Зою не прийняли в школу закрійників, в її очах розлився смуток.

Та ось одного разу класний керівник повів Зою в лікарню. Там вона слухняно виконувала всі вказівки лікаря, а про себе думала, що з цього нічого не вийде. Уже не один раз водили її до лікарів. І цього разу лікар написав якогось папірця, про щось поговорив з вчителем, і вони розпрощались.

— Будеш мати окуляри, — сказав учитель, коли вийшли на вулицю.

Зоя недовіркою усміхнулася. Нічого не вийде з цього, як не вийшло із розшуком її матері, якої вона не пам'ятає. Та в дитячій уяві збереглося, як якась жінка привезла Зою поїздом у велике місто, залишила її зовсім маленьку на вулиці, а сама зникла. Зоя злякалась самотності і заплакала. Тоді до неї підійшов міліціонер, взяв її на руки і відніс до міліції. Дівчинка знала тільки своє ім'я і більше нічого не могла сказати міліціонеріві. Її відвели до школи, де було багато таких, як вона, хлопчиків і дівчаток. Школа стала для неї домівкою. Коли навчилась Зою читати і писати, то часто писала міліціонеріві, щоб допоміг знайти її маму. Кілька разів дівчина тікала зі школи.

ДО 75-РІЧЧЯ НАРОДЖЕННЯ М. Т. РИЛЬСЬКОГО

Творчість Максима Тадейовича Рильського є гордістю не тільки української, але й радянської культури.

Поет, публіцист, глибокий знавець народної творчості, чудовий перекладач, Максим Рильський всього себе віддав служінню радянській Вітчизні. Його перо нещадно разило ворогів нашої Батьківщини в роки Великої Вітчизняної війни і ставало безмежно ніжним, коли він звертався в свій творчості до народу.

Поетичні твори Максима Рильського дорогі нам своєю вічною свіжістю, сучасністю звучання.

І сьогодні пристрасно звучить ліра поета, який прославляв дружбу народів, радянську людину і його натхненну працю.

МАКСИМ РИЛЬСЬКИЙ.

Весна людськості

Ізнов весна, знов жайворонки в полі, —
А з кожною весною ближче нам
До того, що ми зовемо майбуттям, —
До свята серця, розуму і волі.

Берези й клени, ще недавно голі,
Стоять, зелени маючи гіллям,
Зелена рунь, на радість сіячам,
Вдодовж залізничних веселиться колій.

Струнки дівчата в одягах легких
Перлово-ніжний розсипають сміх,
Як пісні, все віддаючи роботі.

Сьогодні груша розцвіла рясно,
І в веснянім я чую повороті:
Іде, надходить людськості весна!

ОПОВІДАННЯ

Щоб жити...

Минали роки. Зоя росла і поступово забувала про матір. Під час літньої перерви діти їхали до своїх батьків, а Зою — в піонерський табір. І так було доти, поки в школу не прийшов працювати Роман Петрович. Дізнавшись про Зоїну історію, він довго розшукував її матір, але так і не знайшов. Після цього дівчина ніби примирилася із своїм становищем.

Про Романа Петровича не забувала. Бо це ж він допоміг одержати їй свідоцтво про народження. Тепер у неї, хоч і вигадані, але власні прізвище, ім'я та по батькові. 22 квітня її вітають з днем народження, дають подарунки. Зоя була вдячна йому за це. Одного разу вона запитала, чому Роман Петрович записав, що вона народилась саме в такий день. Учитель відповів:

Щоб ти завжди пам'ятала про людину, яка давно потурбувалась про твою сьогоднішню долю...

Через два місяці Зоя вже й забула про окуляри. А Роман Петрович зайшов у суботу до ідальні, побачивши Зою, подав їй окуляри, що надіслав йому син з Одеси. Зоя відразу розгубилась, потім швидко сховала їх під лижну куртку й озирнулася.

КУТОЧОК РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ ФОТОВИСТАВКИ

ЩЕ ХЛОПЧИСЬКОМ любив Федір Турчин блукати заміряним садом, слухати, як тихенько перешіптується вітер з молодим листячком. Ляже під розлогою яблунею і мріє, мріє. Якось запитав батька, чи можна зрозуміти шепіт саду?

— Підеш в школу, вивчишся,

зрозумієш, — відповів той. В саду. Та спершу довелося попрацювати на різних роботах: і на косовиці, і на збиранні хліба. Але, як не нили стомлені руки, під час перепочинку брав лопату, йшов у тінь дерев, розпушував пристовбурну землю. Це був найкращий відпочинок.

Цвітіння саду

Федя виявився допитливим, кмітливим учнем. Особливо його цікавив світ рослин, але зненацька підкралось лихо. Захворів на запалення мозку і втратив слух. Та зацікавленість рослинним світом стала ще більшою. Крадькома потягне зі столу з-під материних рук ножа, нагострить кінчик і гайда до саду.

— І що ти там все пропадаєш? — цікавилась мати.

— Хочу, щоб і на вербі груші росли, — жартував син.

Як саджанець виростає у розкішне плодове дерево, так дитяча пристрасть виросла у всеперемагаючий потяг до садівництва. Федір Турчин вирішив працювати

ні Мічуріна Олександрійського району доручило йому догляд за колгоспним садом. До того ж зобов'язало закласти виноградник. Важкою виявилася праця садовода, але радощам не було меж.

Весною, наче білим димом оповитий, ясно цвіте сад. Тихими літніми ранками дзвенять бджоли, легко дихається. Та садівникові нема часу довго милуватися завітчанним садом — треба готувати оприскувачі, отрутохімікати, розпушити міжряддя. Весняна негідь, дощова осінь, буремна зима — а садівникові завжди роботи вистачає. Коли поговориш з Федором Пантелійовичем, зразу

Та ось правління колгоспу іме- відчуваєш, як безмежно закохана ця людина в свою професію.

Нещодавно зібрались на зліт глухі трудівники Олександрійського району. Федір Турчин привіз сушені груші, яблука. Пригощав товаришів. Намагався, та не зміг приховати почуття гордості і задоволення плодами своєї праці.

Л. ОВЧАРЕНКО.

Промені в полях

М. Т. РИЛЬСЬКОМУ.

Ми зовемо березень ще й березолем,
По-білоруському ж він — соковик.
В календарях слов'янських споконвік
Всі назви з поетичним ореолом.

Ще часом снігопадам довгополим
Брести вдається на просторах всіх,
Та в білоруській вже пульсує сік,
І сонце вище випливає над полем.

Вола і сніг, і промені в полях,
Уривки неба задзеркалив шлях,
І з таловин вже визирнули вруна.

Вологий вітер обнімає нас,
І в далах — синьо, і на серці — юно,
Бо в світі нині березневий час.

Петро ОМЕЛЬЧЕНКО.

— Ти надінь, — запропонував учитель.

Вона швидко вихопила окуляри з-під куртки, наділа, один раз глянула крізь них і знову сховала.

— Добре, — промовила і лінула на своє місце.

Зоя була настільки зворушена, що забула навіть подякувати.

Обідаючи, дівчина думала, що і цього разу вчитель домігся свого.

У понеділок на першому уроці Роман Петрович примусив Зою надіти окуляри. Від суботи вони, замотані в хусточку, зберігались під курткою. Дівчина покійно виконала розпорядження класного керівника й ахнула. Як чудово видно в них. І на дошку, і в зошиті і кругом. Працювати в окулярах зовсім легко і веселіше. Зоя не помітила як минули уроки.

На великій перерві вчитель поспав Зоїну сусідку по парті в магазин, і та купила футляр. Роман Петрович поклав у нього окуляри і сказав:

— Носи на здоров'я.

Зоя прийняла з його рук окуляри, притисла до серця.

— Спасибі... Вн... Мов батько... — промовила тихо і відвернулася, щоб ніхто не помітив на її очах сліз. Слово «батько» вона вимовила вперше в житті. Воно вирвалося з її уст раптово, як пташк з клітки після багаторічної неволі.

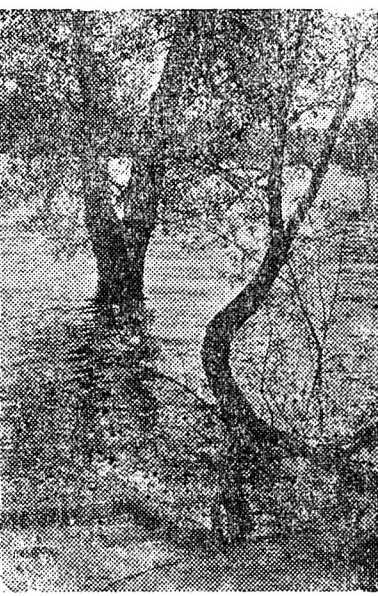
Учні вдали, що нічого не помічають. А Роман Петрович стояв зворушений. «Чи знала мати, кидаючи крихітну глуху Зою в бурхливі хвили життя, — думав він, — якої невимовної рани завдає вона дитині, що народилася для життя?»

Микола СУХОВ.

Новомиргород,
Кіровоградська обл.

ТАВРИДА МОЯ ВЕТРОВАЯ

Морские просторы без края,
Сродни им раздолье степей.
Таврида моя ветровая,
Как счастье ты в жизни моей.
Как небо, открыта ты взору,
Свежа, словно сад на заре.
В тюльпанах в весеннюю пору,
Студенной зимой — в серебре.
И море, и небо без края.
Таврида сроднилась с Днепром.
Таврида моя ветровая,
Как счастье, ты в сердце моем!
Н. ЖУБРЕВ.

ВЕСНА В КРИМУ Фото Р. СКОВОРОДНИКОВА

Редактор О. БОРИМЧУК

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74,
тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правления Украинского общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 32) — 8670. 70 р.